

Hardloopreis van geluk

Coen Cuijpers
Hardloopreis van geluk

Colofon

Hardlooptreks van geluk

Copyright © 2021 Coen Cuijpers

Auteur: Coen Cuijpers

Druk: Pumbo.nl

Redactie: Yvon van Apeldoorn

Omslagontwerp: Kwartier M

Foto's: Coen Cuijpers, tenzij anders vermeld

Illustraties en ontwerp fotokaternen: Kwartier M

Vormgeving binnenwerk: Pumbo.nl

Met onmetelijke dank aan An Wouters, Liesbeth Balemans, Seba Vandermolten en Weking Van Reeth. Hun avontuur diende als inspiratie voor deze reis.

ISBN: 9789090346922

NUR: 508

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opgedragen aan Judith Van Acker, Koningin der verwondering.

(Evergem, 14 november 1984 - Arnhem, 12 september 2020)

Voor wie wacht, komt alles steeds te laat.

– Jacques Brel (1929 – 1978)

Inhoudsopgave

Voorwoord.....	9
Inleiding.....	11
Deel 1: Hoe het begon	13
Deel 2: De droom.....	22
De eerste stappen.....	22
Nieuwe ervaringen	27
Grenzen verleggen.....	36
We doen het samen.....	45
Liefde voor Limburg	50
Nieuwe koers	58
De Kroon van de Koning	61
Deel 3: De reis.....	67
Ren Coen Ren	67
Gelukszoeker.....	70
Andere wind	97
Zonder vrienden kan ik niet	113
Bergen verzetten	131
Cultuurgebaren.....	157
Levensreizigers.....	184
Wereld op de stoep	251
Het jaar van de kat	292
Zonder vaargeul geen verleden	316

1 miljoen sterren.....	343
Deel 4: De terugblik.....	353
Waarom?	355
Dankjewel	356
Routekaart.....	359

Voorwoord

Het is zomer 2019 als een vriendin me wijst op een kerel die 125 marathons wil gaan rennen, van de Noordkaap naar Palermo. ‘Dat lijkt me iets voor jou, hij zoekt iemand om met hem mee te rennen.’ Inderdaad moet ik bekennen dat mijn avonturiershart meteen sneller gaat kloppen. Ik zoek hem op en we spreken af dat we een kop koffie gaan drinken.

Voor me zit Coen Cuijpers, een tengere, knokige kerel met zwarte baard. Als ik niet beter wist, zou ik denken dat ik een reïncarnatie van Catweazle voor me heb zitten. Aandachtig luister ik terwijl Coen zijn droom uit de doeken doet. Tot mijn spijt kan ik het gezien mijn huidige werk- en thuissituatie niet voor elkaar krijgen om mee te gaan, maar ik wil hem graag steunen.

Ik heb een zwak voor dromers. Ik help Coen in zijn pogingen om alles dat bij deze expeditie komt kijken een beetje te ordenen. Ik schrijf op dat moment mijn boek *Rennen voor je Leven* over mijn deelname aan de *Marathon des Sables*. Ik vraag Coen of ik mijn eigen expeditiecanvas – een tool die ik heb ontwikkeld om te plannen – in het boek mag vervangen door de zijne omdat het zo goed illustreert dat je ervan in beweging komt.

Coen vindt het tof. Hij heeft op dat moment nog maar 1 marathon in de benen. Uiteindelijk verwezenlijkt Coen zijn droom en loopt in 72 marathons van Gennep naar Palermo. Coen heeft een droom, steekt de armen uit de mouwen en gaat ermee aan de slag. Coen laat zien dat

de 'gewone man of vrouw' tot grootse dromen in staat is, die ook nog eens uitkomen.

Dat alles noemt Coen een 'Hardloopreis van geluk'. Een reis gevangen tussen twee kaften en die begon met een aloude wijsheid van Mahatma Gandhi: 'Elke reis van 1000 mijl begint met een eerste stap.'

Jan Fokke Oosterhof

Inleiding

Ik voelde me altijd al een beetje anders. Ik durfde daar lang niet voor uit te komen. Tot 1996. Ik ben 15 jaar, de herfst is in volle gang, het regent zo hard als het waait. Franks vader rijdt mijn goede vriend Frank, mij en mijn tweelingbroer Paul naar dansles in Boxmeer. Onderweg hoor ik een gevoelig liedje. Uit de radio klinkt: "Dit heb je niet gedroomd, dit was 'Margherita' van Marco Borsato." Het raakt me diep en ik slik zachtjes en onopgemerkt mijn tranen in. Ik luister dan vooral naar wat populair is in de Top 40. Populair bij jongens. Ik had dan ook nog nooit van de beste man gehoord. Ik probeer het te verdringen.

Het laat me echter niet los. Kort erna koop ik zijn nieuwe album, ga ik met mijn nichtje naar zijn concerten. Ik vertel het niet direct aan al mijn vrienden, bang om te worden uitgelachen. Die angst ontdooit langzaam tijdens mijn puberjaren. Maar het voelt zo goed om te kiezen voor iets dat ik mooi vind en niet waar de grote groep voor kiest. Mijn broer is me overigens mijlenver voor: hij kiest al veel eerder zijn eigen pad. Jaren later zie ik pas hoe krachtig dat is geweest.

Ergens kon ik het wel weten. In groep 7 optreden als The Beatles, mét linkshandige gitaar voor Paul. Op de maat van onze broodtrommels het Egyptisch volkslied in de pauze meezingen. Een opvoering van het kerstverhaal met een kindeke Jezus van 2 meter lang. Het urenlang in hitdossiers bladeren met mijn broer. Al snel voelen dat de liefde iets heel kwetsbaars en bijzonders is en ik het alleen kan vinden in een

diepe connectie. En Marco Borsato dus. Geen zaken om als puber veelvuldig te delen met vrienden. Laat staan met de wereld.

Ik voel me dan ook vaak onbegrepen, niet gehoord, eenzaam. Alsof ik overdreven gevoelig reageer op gebeurtenissen. Meestal hou ik me stil. Wanneer mijn enige echte liefde tot dan me na een lange, vreemde en intense driehoeksverhouding op mijn 18de uit mijn leven verdwijnt, voelt het alsof mijn hart uit mijn lijf wordt gerukt. Als mijn beste vrienden me dan op een avond zo bang maken, dat ik dagenlang niet meer het donker in durf, krijg ik moeite om mensen te vertrouwen. Mijn zelfbeeld zakt onder de zeespiegel. Ik ben dan 23 jaar en werk – naast mijn studie – in een café-restaurant in de buurt. De eigenaar – Frank, ja weer een Frank – leert me samen met mijn ouders weer wat zelfvertrouwen is. Toch worstel ik er nog jaren mee.

Ik stel me dikwijls voor dat er mensen zijn die veel heftigere dingen meemaken. Ik moet het me maar niet aantrekken. Maar van binnen voel ik de pijn.

Tijdens het schrijven van dit boek weet ik dat ik deze gebeurtenissen lange tijd geleden in mijn armen heb gesloten. Ik heb mijn broer, Frank van het café en Marco Borsato nooit hiervoor bedankt. Bij deze dan.

Op mijn 23ste zie en voel ik echter niets van dit alles. Het ergste moet dan nog komen.